

De jongen kijkt zijn vader diep in de ogen. Dan zegt hij: 'Ik heb het hier goed, hoor. Elke dag te eten en te drinken en...'

'Blijf dan hier,' vindt de oudste zoon. 'Hier heb je een dak boven je hoofd. Ik zou nooit weggaan als ik jou was.'

'Toch wil ik,' zegt de jongste zoon. 'Mag ik dan alvast het geld dat ik later zal krijgen als u er niet meer bent?'

'Goed,' zegt de vader. En hij geeft zijn jongste zoon een deel van zijn geld.

Daar loopt hij. Weg van zijn vader en zijn broer. In zijn zak rinkelt het geld. Hij voelt zich rijk. Nu kan hij alles doen wat hij wil.

Even later gaat hij een herberg in en vraagt: 'Kan ik hier wat drinken?'

'Natuurlijk!' zegt de herbergier. 'Ga gerust zitten.'

Algauw komen er meer mensen. 'Weet je wat?' roept de jongste zoon. 'Ik trakteer iedereen! Eet en drink. En ik zal betalen.'

Dat vinden de mensen in de herberg natuurlijk leuk. En algauw heeft de jongen heel veel vrienden...

Maar op een dag is al zijn geld op. Hij kan zelfs geen eten en drinken meer voor zichzelf kopen. En zijn slaapplek ook niet meer betalen.

Meteen gaat hij naar zijn vrienden en vraagt: 'Hé, mag ik bij jullie slapen? Ik heb geen dak boven m'n hoofd. En ik heb honger.'

Maar de vrienden gooien de deur voor zijn neus dicht. 'Zoek het zelf maar uit. Wij helpen je niet!'

Langzaam loopt de jongen de stad uit. In de verte ziet hij een boerderij liggen. Misschien kan hij daar slapen en hebben ze er werk voor hem. Dan kan hij weer wat eten kopen.

De jongen klopt aan. 'Heeft u werk voor me? Ik heb honger!'

'Ik ook!' roept de boer en laat hem voor de deur staan.

De jongen weet even niet meer wat hij moet doen. De dag is bijna om. En het is 's nachts veel te koud om buiten te blijven.

Maar gelukkig... eindelijk is er een boer die zegt: 'Je mag op mijn varkens passen. Niemand wil dit doen want het is vies werk.'

Maar de jongen is blij. Hij heeft werk, en een plek om te wonen. Al is het maar een oude stal.

Zo zorgt hij daar voor de varkens. Als hij honger heeft, eet hij varkensvoer. Het is niet prettig en de jongen denkt vaak aan vroeger. Aan de boerderij van zijn vader... daar was het goed. Er was altijd te eten. Moet je zien wat hij nu krijgt! Nee, hij is niets meer waard. Hij hoort er niet meer bij. Toch besluit hij om terug te gaan. Terug naar het huis van zijn vader.

Als hij na een lange reis vlak bij de boerderij van zijn vader is, ziet hij iemand buiten staan. Hij herkent hem meteen: het is zijn vader. Hij staat op de uitkijk en loopt hem tegemoet.

Zijn vader slaat zijn armen om hem heen en zegt: 'Goed dat je er weer bent. Ik was je kwijt, maar nu heb ik je weer gevonden. Weet je wat... we gaan feestvieren. Omdat je weer thuis bent! We zetten het lekkerste eten op tafel!'

Als de oudste zoon dat hoort, wordt hij boos. 'Dat is niet eerlijk. Waaraan heeft hij dat verdiend? Hij heeft al uw geld opgemaakt. En ik? Ik doe precies zoals het hoort. En ik heb nooit een feestje gekregen.'

Dan zegt de vader: 'Jij hoort er ook bij. Maar je jongste broer waren we kwijt. Nu is hij terecht. En dat is een feestje waard!'

De knipoog

Jim moet naar de tandarts. Hij vindt het helemaal niet leuk. Ondanks dat hij weet dat je daarmee een cadeautje verdient. De knipoog van de tandarts doet hem veel.

Zien de kinderen wat voor leuk mondkapje deze tandarts heeft?

Jongsten

ABC

In de stoel

Jim vindt het heel vervelend om naar een nieuwe tandarts te gaan. De belofte dat hij erna een cadeautje in de speelgoedwinkel mag kiezen, is niet genoeg om hem gerust te stellen.

Jim zit met zijn moeder in de wachtkamer van de tandarts. In zijn hand heeft hij zijn knuffelbeer. Hij houdt Beer stevig vast. Zachtjes doet hij de mond van Beer open. Net als de tandarts altijd bij hem doet. 'Niet bang zijn, Beer,' fluistert hij. 'De tandarts gaat alleen maar even naar je tanden kijken.'

Mama lacht. 'Vind je het eng?'

'Nee hoor,' zegt Jim flink. Maar dat is eigenlijk niet waar. Hij vindt het wel eng. Er is een nieuwe tandarts. De oude tandarts maakte altijd grapjes. Maar deze vast niet. Kon hij maar gewoon naar huis gaan. Jim houdt zijn knuffelbeer stevig vast.

'Ik vind je heel dapper, Jim,' zegt mama dan. 'Als we klaar zijn, mag je iets leuku uitzoeken, bij de speelgoedwinkel.'

De speelgoedwinkel is de leukste winkel. Ze hebben er de gaafste auto's. En de nieuwste treinen. Maar toch wil hij liever niet naar de nieuwe tandarts. Ook al krijgt hij dan geen cadeautje. Jim voelt aan zijn tand. Hij wiebelt. De tandarts heeft vast een tang waarmee hij hem er uittrekt.

Dan zijn ze aan de beurt. Mama staat op en trekt hem mee naar binnen. Jim pakt Beer nog steviger vast. 'Niet bang zijn, Beer,' fluistert hij en hij geeft hem een kusje.

In de kamer ziet Jim de grote stoel, met de lamp erboven. Daarnaast zit de nieuwe tandarts.

Het is een mevrouw en ze draait zich om. Ze lacht vriendelijk naar hem.

'Zo, Jim, zullen we met jou beginnen?' zegt ze. 'Ga maar zitten. Of moet eerst Beer in de stoel?' Ze geeft Jim een knipoog.

Jim lacht. De tandarts doet een grappig mondkapje voor. Er staat een kikker op met tanden.

Opeens voelt Jim zich niet bang meer. Met een sprongetje gaat hij op de grote stoel zitten. Hij doet zijn mond wijd open.

'Zo, jij bent snel,' zegt de tandarts en kijkt met een spiegeltje in zijn mond. 'Nou, dat ziet er goed uit, hoor!'

Even later staat Jim buiten op de stoep. Hij voelt zich heel stoer.

'Zo, op naar de speelgoedwinkel,' zegt mama. 'Dat heb je wel verdiend!'

Jim kijkt verbaasd. Hij was het helemaal vergeten.

- Susan Schaeffer -